

ΒΑΤΟΜΥΡΟ

7-8 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Γλυκερία Γκρέκου

Το κόκκινο κουτί

Α Β Γ Δ Ε Ζ

Εικονογράφηση:
Αιμιλία Κονταίου

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ...
τα
υπερκινητικά
παιδιά

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κόκκινο κουτί**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γλυκερία Γκρέκου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Αιμιλία Κονταίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Γλυκερία Γκρέκου, 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0853-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0854-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Γλυκερία Γκρέκου

Σο κόκκινο κουζί

Εικονογράφηση:
Αιμιλία Κονταίου

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

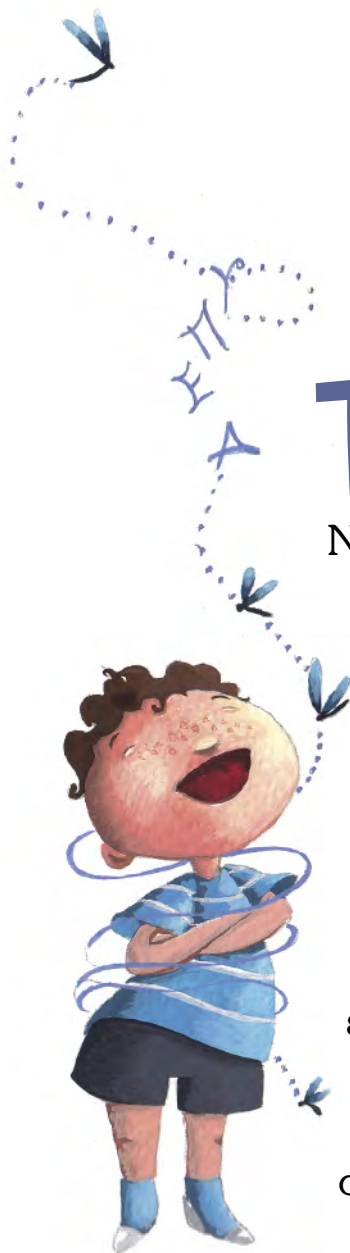

Η ΓΛΥΚΕΡΙΑ ΓΚΡΕΚΟΥ γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Λιβάδι Ολύμπου όπου και τελείωσε το λύκειο. Σπούδασε παιδαγωγικά και στη συνέχεια συμπλήρωσε τις σπουδές της στο ΑΠΘ, στον τομέα της ειδικής αγωγής. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στη δημιουργική γραφή από το Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας. Εργάζεται ως εκπαιδευτικός σε σχολείο της Θεσσαλονίκης. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί το βιβλίο της Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ, το οποίο τιμήθηκε με το βραβείο «Αναγνώστης» 2014 στην κατηγορία του λογοτεχνικού βιβλίου για εφήβους.

*Στις αφηρημένες
και ανήσυχες αγάπες μας*

Τους φίλους και τις παρέες μας τους διαλέγουμε ή μας διαλέγουν. Έτσι δεν είναι; Νομίζω αυτό πιστεύουμε οι περισσότεροι από εμάς. Αμ, δε! Στη δική μου περίπτωση, η κυρία ΔΕΠΥ ήρθε και μου έγινε κολλητσίδα από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου. Ήρθε απρόσκλητη. Στην αρχή δεν το κατάλαβε κανείς, ούτε που φανερώθηκε, έστω να χτυπήσει την πόρτα του παιδικού μου δωματίου, και από τότε στρογγυλοκάθισε και δε λέει να φύγει!

«Το παιδί δεν ακούει καλά,

πολλές φορές του μιλάω κι αυτό ούτε που με κοιπάει! Κάτι έχουν τα αυτιά του, σας λέω!» έλεγε και ξανάλεγε στους γονείς μου η γιαγιά μου, που με φρόντιζε για λίγο καιρό πριν πάω στο νηπιαγωγείο.

Πρώτα πρώτα, λοιπόν, με πήγαν σε έναν γιατρό. Εκείνος μου φόρεσε κάτι μεγάλα ακουστικά στα αυτιά και με ρώτησε διάφορα πράγματα: «Πες μου τι άκουσες τώρα... Απάντησέ μου... Τι σου θυμίζει αυτό που ακούς;...» κι άλλα πολλά που δε θυμάμαι ακριβώς να σας πω σήμερα.

Εγώ άκουγα και απαντούσα στις ερωτήσεις που μου έκανε. «Μπράβο, ωραία, ωραία!» έλεγε εκείνος ευχαριστημένος με τις απαντήσεις μου. Μόνο μια στιγμή, θυμάμαι, σταμάτησα. Εκείνος μου μιλούσε, εγώ όμως είχα βουβαθεί. Τότε ο γιατρός επανέλαβε την ερώτηση, αλλά εγώ είχα ανοίξει τα μάτια μου και παρατηρούσα ένα τεράστιο αυτί που είχε πάνω στο γραφείο του και έμοιαζε με πλαστικό παιχνίδι.

Χωρίς δεύτερη σκέψη πέταξα τα ακουστικά, όρμησα τρέχοντας και το άρπαξα με τα δυο χέρια. Οι γονείς μου έτρεξαν κοντά μου, ο μπαμπάς μου το πήρε και το έδωσε στον γιατρό. Εκείνος, κρατώντας το στα χέρια του, προσπάθησε να μου εξηγήσει πώς λειτουργούν τα αυτιά μας. Το μόνο που κατάλαβα ήταν η λέξη τύμπανο.

«Αυτό είναι το τύμπανο του αυτιού μας», είπε δείχνοντάς το.

«Ένα τύμπανο στο αυτί μας! Και πού χωράει;» απόρησα. «Χα, χα, χα! Πλάκα έχει! Τι είναι αυτά που λες, γιατρέ! Ποιος παίζει τύμπανο στο αυτί μου;» Δεν το πίστεψα φυσικά και γέλασα, γέλασαν και οι άλλοι γύρω μου.

«Ο μικρός εί-

ναι μια χαρά! Τα αυτιά του ακούνε και το περπάτημα του μυρμηγκιού!» είπε με σιγουριά στους γονείς μου. «Είναι λιγάκι ζωηρός, μην ανησυχείτε λοιπόν».

Κι έτσι ψύχασαν οι γονείς μου. «Τα αυτιά του δουλεύουν ρολόι!» άκουσα να λέει ο πατέρας μου στη γιαγιά.

Εγώ όμως δεν ήμουν σίγουρος, γιατί μια μέρα, όταν στο μπαλκόνι μας είδα μια στρατιά μυρμηγκιών, ξάπλωσα δίπλα τους, ακούμπησα το αυτί μου στο πλακάκι, αλλά δεν άκουσα τίποτα! Κι άλλες φορές, πάλι, όταν η μαμά με ρωτούσε αν ήπια το γάλα μου, δεν άκουγα με την πρώτη, κι εκείνη ξαναρωτούσε: «Τελείωσες το γάλα σου;» και καθώς δεν απαντούσα, ύψωνε τη φω-

νή της λέγοντας: «Πόσες φορές πρέπει να το πω πια, το ήπιες το γάλα σου, παιδί μου;»

Μετά τα αυτιά, σειρά είχαν τα μάτια. Είχα κουραστεί να ακούω κάθε μέρα: «Πρόσεχε, πρόσεχε! Κοίτα μπροστά σου!» και άλλα τέτοια πολλά. Η μέρα όμως που έγινε η μεγάλη καταστροφή ήταν όταν έκλεινα τα πέντε μου χρόνια.

Έτρεχα, χοροπηδούσα στο σαλόνι, περιμένοντας τους φίλους μου να γιορτάσουμε.

«Παιδί μου, δε βλέπεις μπροστά σου; Πρόσεχε, πρόσεχεεε!» ακούστηκε δυνατά η φωνή της μαμάς μου, κι ώσπου να πεις κύμινο, εγώ έπεσα πάνω της, εκείνη σήκωσε ψηλά τα χέρια

της, μήπως προλάβει το κακό, αλλά ήταν πια πολύ αργά!

Η τούρτα των γενεθλίων μου, με τα πέντε κεράκια, έφυγε από τα χέρια της και βρέθηκε αναποδογυρισμένη στο πάτωμα! Δεν ήθελα να γίνει αυτό, αλλά καθώς χοροπηδούσα, δεν την είδα τη μαμά μου. Αλήθεια σας λέω, δεν κατάλαβα πώς έγινε.

«Μπα, κάτι έχουν τα μάτια του... Μερικές φορές νομίζω πως δε βλέπει μπροστά του το παιδί!» έλεγε κάθε μέρα η μαμά μου ανήσυχη.

Οπότε, έπειτα από όλα αυτά ακολούθησε μια επίσκεψη στον οφθαλμίατρο. Είχε πλάκα! Μου φόρεσε κάτι περίεργα γυαλιά και μου έδειξε διάφορα ζώα και πράγματα. Φυσικά τα είδα όλα, αλλά το τεράστιο μάτι που είχε πάνω στο γραφείο του δεν το πλησίασα, έμεινα να το κοιτάζω φοβισμένος.

«Ο μικρός είναι μια χαρά! Βλέπει και το μυρμήγκι στο απέναντι μπαλκόνι, που λέει ο λόγος βεβαίως, βεβαίως...» είπε εκείνος και

συνέχισε: «Λίγο ζων-
ρός είναι, μην ανησυχείτε».
Και λέγοντας αυτά, κράτησε
σταθερά με τα χέρια του την κα-
ρέκλα, για να μην τη στριφογυρίσω
για άλλη μια φορά.

Έτσι πούχασαν ξανά οι γονείς
μου. Εγώ όμως, όσο κι αν προ-
σπάθησα, δεν είδα μυρμήγκι στο
απέναντι μπαλκόνι.

Η ησυχία αυτή βέβαια δεν
κράτησε για πολύ. Από τις
πρώτες μέρες κιάλας στο
σχολείο η νηπιαγωγός
κάλεσε τη μαμά μου
για να συζητήσουν. Της
είπε ότι τα άλλα παιδιά,
αλλά και μερικοί γο-
νείς, παραπονιούνται
πως το παιδί της, δη-
λαδή εγώ, δεν κάθομαι
στιγμή στη θέση μου.

Τι φταίει κι ο Νικόλας είναι συχνά αφηρημένος, ζωηρός και ανήσυχος; Γιατί ονειροπολεί, πετάει ο νους του και καλπάζει σαν αλογάκι; Καρφιά έχει η καρέκλα του και είναι συνεχώς όρθιος; Φταίει η συμμαθήτρια η Ντέπυ ή μήπως η ΔΕΠΥ;

Να η λύση: ένα κόκκινο, αόρατο κουτί! Εκεί κουλουριάζεται η ΔΕΠΥ όταν ο Νικόλας δεν της δίνει σημασία.

Αλλά τι είναι αυτό που την κάνει να απομακρύνεται και να κρύβεται για ώρα στο κόκκινο κουτί, αφήνοντάς τον ήσυχο; Με ποιον τρόπο καταφέρνει να κλειδώνει τη ΔΕΠΥ στο κόκκινο κουτί και να γίνεται ένα προσεκτικό και ήρεμο παιδί; Ποιος τον βοηθάει, αλήθεια; Ο εαυτός του, η δασκάλα, οι γονείς, οι συμμαθητές του; Μήπως όλοι μαζί; Θα το μάθουμε διαβάζοντας την ιστορία...

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΦΡΟΥΤΑ

ΑΚΟΥΩ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΩΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΑΚΟΥΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' Δημοτικού

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Από 2.000 λέξεις
Β' & Γ' Δημοτικού

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 3.000 λέξεις
Δ' & Ε' Δημοτικού

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΝΕΑΝΙΚΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε' & ΣΤ' Δημοτικού

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15148